

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Nr. 229

8 iulie — 14 iulie 2007

Duminica a șasea

Evanghelia duminicii: Vindecarea slăbănogului din Capernaum (Matei IX, 1-8)

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.
2. Și iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăznește Fiule ! Iertate sunt păcatele tale !
3. Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta hulește.
4. Și, Iisus știind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?
5. Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă ?
6. Dar ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta.
7. Și sculându-se, s-a dus la casa sa.
8. Iar mulțimile văzând acestea, s-au spăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.

Din tâlcuirea Evangheliei duminicii

- Despre boală -

...Bolile, necazurile și amărăciunile creștinilor aduc cu ele curățirea sufletului și iertarea păcatelor. Fiecare creștin are sfânta obligație de a accepta cu o inimă simplă și fără de vicleșug orice fel de cruce i-a pus Domnul pe umeri și de a o purta pe slăvita Golgota. Uneori el poate cădea în genunchi din cauza osteneții și a sarcinii, dar Domnul va trimite un alt bun Simon din Cyrene - adică harul răbdării - care va ridica crucea pe Golgota. Când vizităm un cimitir, vedem câte o cruce pe fiecare mormânt - unele din lemn, altele din piatră, altele din fier etc. Tot astfel, Domnul dă fiecărui suflet creștin câte o cruce. Unuia îi dă una de lemn, altuia una de piatră, iar altuia una de fier; fiecărui om îi este dată câte una după înțelepciunea lui Dumnezeu. Scopul principal al Domnului este de a ne mântui prețiosul nostru suflet, indiferent dacă suferă sau nu în acest timp. El Însuși ne dăruiește răbdare și ne luminează pentru a putea purta crucea până la sfârșit.

Necazurile resimțite în boli sunt transmise de Sfânta Mână a Bunului nostru Dumnezeu. Cel mai eficient medicament pentru sănătatea spirituală este boala trupească. Bolile sunt ca o trezire pentru sufletul adormit de băutura amețitoare a ignoranței, a uitării de Dumnezeu. Bolile forțează sufletul nepăsător, din pricina sănătății fizice dăunătoare din punct de vedere duhovnicesc, să se reîntoarcă la calea cea dreaptă a vieții. "În necazuri îmi amintesc de Tine" (Is. 26, 16). "Întru necaz m-ai desfătat" (Ps. 4, 1). "Prin multe suferințe trebuie să intrăm în împărăția lui Dumnezeu" (Fapte 14, 22). "Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre" (Lc. 21, 19).

Palmele pe care le primim din dragoste curată nu sunt date niciodată fără a se prevedea un sfânt și mântuitor scop. Domnul ne spune în Sfânta Evanghelie că fără știrea Tatălui ceresc nici o vrabie nu va cădea pe pământ și că toți periii capului nostru sunt numărați (Mt. 10, 29-30).

(după Comori duvonești din Sfântul Munte Athos.
Culese din scrisorile și omiliile Avvei Efrem, pp. 43 - 45)

Grafică realizată de Miruna-
Ioana Nicolaev

Din cuprins:

◆ Patima - războiul nevăzut din ființa noastră (III)	2
◆ Viciile - patimi omenești Liberul arbitru - cale de mântuire ◆ "Îndrăznește, fiule" - chemare înțeleasă uneori	3
◆ Gând de duminică	4

Patima - războiul nevăzut din ființa noastră (III)**Cuvânt împotriva celor care se îmbată al Sf. Vasile cel Mare**

Prin ce te deosebești de animale, omule ? Nu prin darul rațiunii, primit de la Ziditorul tău, prin care ai ajuns stăpânul și domnul întregii zidiri ? Cel care prin beție se lipsește pe el de rațiune "s-a alăturat dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor" (Ps. 48, 12). Dar, mai bine spus, eu aș zice că bețivii sunt mai fără de minte chiar decât dobitoacele. Toate animalele cu patru picioare, chiar fiarele, au rânduite pornirile lor spre împreunare; dar cei cu sufletul stăpânit de beție și cu trupul plin de fierbințeală nefirească sunt ațâțați spre împreunări necurate și rușinoase și spre plăceri în orice timp și în orice ceas. Beția nu-i ia omului numai judecata, ci îi schimbă și simțurile și-l face pe cel ce se îmbată mai rău decât orice dobitoc. Care vită își vatămă atâta vederea și auzul cum le vatămă bețivul ? Nu-i așa că nu-și mai cunosc cunoscuții ? Nu aleargă adeseori la străini ca la niște prieteni ? Nu sar de multe ori peste umbre ca peste niște șanțuri și prăpăstii ? Urechile lor sunt pline de sunetele și zgomotele unei mări învalurate; li se pare că pământul se ridică drept înaintea lor și că munții li se învârt în jur. Uneori râd fără să se poată opri, alteori bocesc și plâng nemângâiați. Sunt când viteji și cutezători, când fricoși și sfioși. Somnul le este greu, împovărat și înăbușitor, cu adevărat în apropierea morții; iar stările de veghe, mai nesimțitoare decât visurile. Alți bețivi cad în stări de sufletești potrivnice: sunt deznădăjduiți, triști, îndurerați, plângăreți, temători și sperioși. Același vin dă naștere la diferite stări sufletești.

Neînfrânarea spre plăceri iese din vin ca dintr-un izvor, iar desfrânarea merge mână în mână cu beția. Bețivii își pierd sufletul, că se mânjesc cu toate murdăriile, dar își strică și sănătatea trupului. Sunt vrednici de milă din pricina beției; mai vrednici de milă decât cei cuprinși de furtună în mijlul mării, pe care valurile, ce vin unele după altele, îi acoperă și nu le îngăduie să scape de furtună. Tot așa și sufletele bețivilor: sunt duse la fund cufundate de vin.

Beția, demon de bunăvoie, băgat în suflete de către plăcere, beția, mamă a păcatului, vrăjmașa virtuții, face fricos pe cel viteaz, desfrânat pe cel înfrânat; nu știe de dreptate, ucide chibzuința. După cum apa stinge focul, tot așa și vinul nemăsurat întunecă mintea.

Postul să tămăduiască beția! Psalmii, cântecele rușinoase! Lacrima să fie leacul răsului! În loc de dans, să se încovoai genunchiul ! În loc de bătutul din palme, să se lovească pieptul! În locul podoabei hainelor, smerenia! Dar, peste toate, milostenia să te răscumpere de păcat (Dan. 4, 24). "Răscumpărarea bărbatului este bogăția lui" (Prov. 13, 8). Fă-ți tovarăși ai rugăciunii tale pe mulți din oropsiții soartei, și va fi alungat de la tine orice gând de desfrânare !

Sfântul Vasile cel Mare, *Omilii și Cuvântări*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2004, pp.254-255)

Vrei să știi că bețivul este mai rău decât un îndrăcit ? Pe îndrăcit toți îl plângem, dar pe acesta îl urâm... Un asemenea om este dezgustător prietenilor, de batjocură dușmanilor, ușor de disprețuit slugilor, greșos soției, tuturor împovăraților și mai greșos chiar decât animalele. Animalele atât beau cât le este sete și pofta lor încetează o dată cu trebuința; bețivul însă prin lăcomie, depășește pofta și ajunge mai neînțelept decât animalele.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvântări la Praznice Împărătești*)

Încredințați fiind de faptul că există și în parohia noastră opinii și relatări interesante pentru această delicată temă sau alte teme tangente prezentei rubrici, Patima - războiul nevăzut din ființa noastră, vă adresăm invitația și apelul nostru pentru a ne oferi în scris, pe adresele de e-mail sau pe forum-ul parohiei, mărturii și experiențe personale care pot fi de folos semenilor.

Viciile - patimi omenești Liberul arbitru - cale de mântuire

Parcă din ce în ce mai des mă gândesc, deși sunt un creștin care vine destul de des în Sfânta Biserică și am o oarecare cultură creștină, și din informațiile pe care le dețin și cei care cunosc mai puțin rânduilele bisericesti, își pun adesea următoarea problemă: „lumea noastră” este diferită ca nivel de trai, nevoi, aspirații, de cea din timpul propovăduirii Mintuitorului Hristos. În aceste condiții cu toții am constatat din propria experiență că ispitele de atunci erau nu doar mai puține dar ci și mai puțin complexe. Personal, gândesc că desăvârșirea morală constituie, atât după concepția creștină, cât și după simpla-mi judecată naturală, de bun simț, starea ideală a naturii umane – spre care îmi place să cred că nu doar năzuiesc...deși sunt multe momente în care chiar mă strădui să o ating. Cred că deși mulți sunt cei care au dobândit de mult desăvârșirea morală, calea spre aceasta este diferită de la individ la individ, iar așa cum mod în firea și natural unii ajung la ea, alții, în drum spre ea, ajung undeva la opusul acestei stări, la o viață păcătoasă, cu forme grave sau agresive, guvernată de patima/patimile sau viciul/viciile care stau la bază. Astfel, consumul de alcool, tutun, droguri, excesul alimentar sau înfometarea sunt forme de protest ale ființei noastre neînțeleasă, nemulțumită, obosită să lupte.

Din nefericire, adolescența este vârsta la care „se protestează” cel mai frecvent și pentru aporape orice fleac, eșec, chiar bucurie, reușită, protest care merge adesea chiar până la regresul unei vieți virtuose, fericite, lăsând loc patimei/viciului să se instaleze. Deși nu am o vârstă înaintată, am constatat că adolescența este perioada la care cel mai adesea oamenii se „aleg” cu vicii, deoarece la această vârstă capacitatea de a discerne nu este guvernată de cunoaștere, alegerea nu este conștientă ci se bazează în mare parte pe felul în care adolescentul este perceput de grup; motiv pentru care în acest caz puterea exemplului este mare și funcționează în mod malefic.

Tentația de a „încerca” un viciu este foarte mare, iar de la „vreau să vad cum este” la obișnuință pasul este foarte mic. Normalitatea de „a practica” un viciu o privim ca pe însemn distinctiv al individului. Îmi amintesc, cu drag, de perioada adolescenței mele și mai apoi de cea a studenției, cât de ușor se legau relații între fumători sau consumatori de alcool, decât între cei care nu erau consumatori ai acestor produse și pentru care startul unor relații profesionale sau chiar personale era anevoios. Din experiența personală pot spune că am cunoscut persoane care

neavând vicii au avut mereu dificultăți în a-și alege grupul cu care să se identifice, ceea ce a făcut ca mai târziu aceștia fie să fie marginalizați, etichetați chiar ca fiind neînțeleși, sau să aleagă să fie „practicanți” ai unui viciu pentru a ajunge în cadrul unui grup.

De multe ori însă, mă gândesc că dilema mea se simplifică: Dumnezeu ne vrea liberi, demni și responsabili, vrea ca între noi și El să nu existe constrângeri și silire. Dumnezeu dorește ca între noi și El și între noi toți să guverneze dragostea, noblețea, armonia. Viciile însă, indiferent de felul lor strică armonia, destabilizează echilibrul, aduc suferință fizică și psihică, regres al nostru ca ființe libere și raționale. Însă, un lucru extraordinar, prețios îl face **Dumnezeu: niciodată nu intervine asupra liberului nostru arbitru, nu îl silește în vreun fel, împotriva liberei sale voințe, chiar și atunci când se află în mare primejdie.**

Si totuși alte ori, de cele mai multe ori, atunci când lucrurile nu ies așa cum mă aștept, dilema devine complexă... Cert este că ne mântuim doar dacă voim, deoarece niciodată, în chip silnic sau violent Dumnezeu nu obligă pe om să dea ascultare fie și celei mai bune voințe pe care ar avea-o El.

Oana-Elena Cucu

“Îndrăznește, fiule “ - chemare înțeleasă uneori greșit

“Obsesia reușitei în viață pare să fi găsit în vremea noastră o rezolvare atât de simplă: *perseverează, impune-te!* Cum vrei să te respecte alții, dacă tu însuși nu te respecti? Învinge-ți timiditatea, cauza tuturor nereușitelor! Psihologii moderni oferă o mulțime de metode de a scăpa de timiditate, aceasta a devenit o preocupare centrală a pedagogiei școlare și a familiilor tinere. Totul pentru a cultiva personalitatea copilului, pentru a scăpa de frustrarea comunistă! Însă a ucide în tine sentimentul rușinii încă nu înseamnă că tu însuși nu vei mai săvârși fapte de rușine. Penibilul rezultă tocmai din seninătatea cu care cineva face lucruri jenante, convins că face ceva bun. Dimpotrivă, noi avem nevoie de sentimentul rușinii pentru a evita să ne facem de râs în fața celorlalți. Rușinea este chezașia demnității noastre.

Este curios cum tânărul “sociabil”, care înainte de a se prezenta trebuie să spună o glumă de care râde singur, a înlocuit idealul nobilului tăcut și sobru. Acești bufoni ai vremurilor noastre, tinerii descărăreți, care vând țigări la bucată sau fac vreo altă afacere micuță, fascinează în mod curios pe înghițitorii de seriale ieftine. Ce simpatici sunt ei când nu-și pot aminti cine a scris Faust sau spun că Einstein a scris Sonata lunii! Și știți ce-i face atât de atrăgători? Faptul că nu se rușinează deloc când li se spune că sunt proști. Eu nu încerc să înlocuiesc acest ideal cu cel creștin, pentru că vreau să fiu citit până la capăt. Dar aș propune să ne întoarcem la grecii antici, care trezesc de obicei multă admirație chiar și la cei care nu știu nimic despre ei.

(continuare în pag. a 4-a)

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Publicație editată de parohia TOMA COZMA

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,

tel/fax 211 273, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Secretar redacție: Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602

E-mail: redactor_sef@yahoo.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank

(Continuare din pag. a 3-a)

Să luăm cea mai bună variantă a bărbatului timpurilor noastre: tânăr, cu bani, conduce o afacere personală, unul din cei doi care se întâlnesc în lift în reclamele la crema de ghete și se uită cu invidie la pantofii celuilalt. Unul din cei care, respectând recomandările psihologului său, începe întotdeauna primul vorba. Acum să vi-l închipuiți pe acest bărbat al vremurilor noastre nimerit în grădina lui Pitagora, unde începătorii tac în primii trei ani. Se înțelege că bărbatul nostru, la prima încercare de a se "pune în evidență", a fost alungat de pitagoreici ca un bătăran.

Să-l ducem, dar, pe acest bărbat la taoiști, poate că acolo îl vor primi. Dar iată că Lao Tze nici măcar nu-și ridică ochii spre vorbăria noului venit, el știe că tăcând poți spune toate.

L-am dus pe urmă la Confucius, dar și acesta, văzând cât preț pune acest străin pe luciul pantofilor săi, îi spune: "Înțelept este cel care, fiind îmbrăcat în zdrențe, poate să stea în adunarea celor îmbrăcați în haine scumpe, fără să se rușineze"

N-am să continui această călătorie, dar vă asigur că bărbatul nostru nu va fi primit în nici una din tradițiile popoarelor lumii.

Idealul îndrăznețului guraliv este un produs al secolului nostru, mare consumator de laudăroșenie, iar cât ne este de folos pentru mântuire, rămâne o mare întrebare căreia fiecare suntem chemați să-i oferim răspuns prin viața concretă."

Pr. Savatie Baștovoii - sursa Internet

...Limba: mic mădular este, dar cu mari lucruri se făleşte! Iată puțin foc și cât codru aprinde ! ...Limba, nimeni dintre oameni nu poate s-o domolească ! Ea este un rău fără astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte. Cu ea binecuvântăm pe Dumnezeu și Tatal și cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură ies și binecuvântarea și blestemul. Nu trebuie, frații mei, să fie acestea așa !

Epistola soborniceacă a sfântului Apostol Pavel

Gând de duminică

Minunea vindecării slăbănogului din Capernaum pune în lumină câteva aspecte deosebit de importante, mai cu seamă pentru comunitatea creștină.

Slăbănogul nu vine, este adus și nu oricum, ci cu tot cu patul în care suferea.. Adică a fost purtat pe sus până la Mântuitorul. Gestul a fost cu adevărat neobișnuit, dacă-l comparăm cu indiferența cu care era tratat un alt slăbănog, cel care aștepta de ani de zile lângă scaldătoarea Betesda, tânguindu-se: "nu am om care să mă arunce în scaldătoare". Textele evanghelice paralele arată că, din cauza mulțimii, bolnavul a fost coborât cu tot cu pat prin acoperișul casei în care se afla Mântuitorul (Lc. 5, 19), iar cei care au împlinit această faptă bună erau "patru inși" (Mc. 2, 3).

Mai e de observat că nici unul dintre evangheliști nu dă numele celor care au adus pe slăbănog. Mai mult, nici ei înșiși nu se adresează în vreun fel Mântuitorului. Și totuși, Mântuitorul, fără ca să-i cunoască și fără ca nimeni să-i ceară, înțelege gestul și degrab îi dăruiește nu numai vindecare, ci și iertarea păcatelor. Gestul lor altruist a fost mai grăitor decât mii de cuvântări frumos alcătuite. Cât de mult poate exprima un simplu gest ! Hristos vede în gestul celor patru credința lor în Dumnezeu, credința "lucrătoare prin iubire" (Gal. 5, 6) și arătată în faptă (Iacov 2, 17). Biserica acorda mare importanță gestului, fie umanitar fie liturgic, fie, pur și simplu uman, căci gestul, fapta, atitudinea ne definesc ca oameni și creștini. De aceea lipsa lor, indiferența față de semenii, este condamnată sever de însuși Hristos cu cuvintele: "duceți-vă de la mine, blestemaților" (Mt. 25, 41)

Numărul celor care s-au implicat direct pentru a-l ajuta pe slăbănog pune în evidență eficiența "rugăciunii multora" și a "mulțumirii aduse de cei mulți" (II Cor. 1, 11). Hristos este sensibil față de gestul neobișnuit, dar deopotrivă și față de numărul celor care l-au împlinit pentru cel bolnav. Iar aceasta pune în evidență importanța cadrului comunitar în rugăciune, necesitatea ca cele mai importante cereri ale noastre să le adresăm în ambientul rugăciunii publice. Mai cu seamă spațiul Sfintei Liturghii în care comunitatea și comuniunea sunt coordonate definitorii pentru conștiința creștinului, constituie și momentul favorabil pentru a adresa cererile noastre personale.

Și încă un aspect: deși prin modul cum acționează, cei care-l aduc pe slăbănog la Hristos, prin gestul lor de fapt cereau vindecarea, totuși Mântuitorul se adresează doar celui bolnav, zicându-i "îndrăznește" și vorbindu-i de iertarea păcatelor sale. Oare nu s-ar fi convenit ca și cei patru, pentru mărinimia lor, să beneficieze de o astfel de tratare din partea lui Hristos ? Probabil că dacă și ei ar fi cerut, ar fi obținut iertarea păcatelor. Dar omul acela bolnav a obținut în dar și vindecarea și iertarea, atât pentru cât a suferit, dar și pentru faptul că a știut, în suferință, să-și atragă în preajma sa oameni ce calitate, oameni prin care să se poată el însuși apropia de Hristos!

Pr. Mihai Mărgineanu